

Двойният стандарт на насилието

Двойният стандарт в умовете на онези, на които е втъплен авторитаризмът, е придобил чудовищни размери, когато става дума за използване на физическа сила. Когато, например, служител на закона е заснет на филм да извършва брутално насилие срещу невъоръжен, невинен човек, обикновено хората говорят, че служителят трябва да бъде порицан или дори да изгуби работата си. Ако обаче някой гражданин нападне „полицейски служител“, почти всеки ще поиска – често без дори да се учуди или попита защо този човек е направил това нещо – този човек да бъде затворен за много години. И ако този човек прибегне до употреба на оръжие срещу предполагаем агент на „авторитета“, едва ли някой изобщо ще си направи труда да попита защо го е направил. В тяхното съзнание, без значение какво е направил агентът на „авторитета“, изобщо не е редно да се убие представител на бога, наречен „Власт“. За вярващите в „авторитета“ няма нищо по-лошо от „убиец на полицаи“, независимо от това защо го е направил.

Всъщност, използване на оръжие срещу някой, който се представя, че действа от името на „авторитет“, от морална гледна точка е идентично с използване на оръжие срещу всеки друг човек. Един акт на агресия не става незаконен или по-справедлив просто защото е „узаконен“ и извършен от хора, твърдящи, че действат от името на „авторитета“. И използването на сила, каквато е необходима, за да се спре или предотврати даден акт на агресия, независимо от това, дали агресията е „законна“ или не и дали агресорът е „служител на закона“ или не, е оправдано. (Разбира се, рисковете при оказване на съпротива срещу „законна“ агресия често са много по-големи, но това не я прави по-малко морална или по-малко оправдана). Много

от причините, използвани сега от „служителите на закона“ насилствено да вземат пленници – хора, които са участвали в „непозволен“ мирни публични демонстрации или които са снимали „служители на закона“ или сгради на „Властта“, или които не са се подчинили на произволно спиране или разпит от страна на „служители на закона“ – нямат ни най-малкото оправдание, ако се разгледат извън мита за „авторитета“. Така съпротивата срещу такава фашистка бруталност, дори ако изисква употреба на оръжие, е морално оправдана, макар и да е изключително опасна. Но повечето хора са буквално неспособни дори да обмислят такава идея. Дори когато разпознаят несправедливо потисничество, те си въобразяват, че „цивилизацията“ отговор е *да оставиш несправедливостта да се случи*, а след това да молиш някой друг „авторитет“ да поправи нещата.

Когато хората се сблъскат със „законна“ агресия и потисничество, имат само две възможности: или да бъдат задължени да позволят на „служителите на закона“ да им наложат всички видове несправедливости и потисничество (и след това да се подчинят), или да имат правото да използват сила, каквато бъде необходима, за да попречат да настъпи такава несправедливост и потисничество. Да се каже, например, че някой има „право“ да бъде освободен от неоснователни обиски и конфискации от страна на агентите на „Властта“ (както разпорежда Четвъртата поправка), не би означавало нищо, ако жертвата на такава тирания беше задължена първо да позволи това да се случи, а покъсно да се оплаква за това. Да имаш „правото“ да бъдеш освободен от такова потисничество логически означава на първо място да имаш правото да използваш сила, каквато бъде необходима, за да *попречиш* да настъпи такова потисничество, дори това да изисква убийството на поли-

цейски служители. Но самата тази мисъл ужасява онези, които са обучени винаги да се подчиняват на „авторитета“. Повечето от онези, които говорят за „неотменими“ права, все още се стряскат при мисълта, че могат със сила да защитят тези права срещу авторитарните атаки.

Да се казва, че някой има „право“ да прави нещо, като същевременно се казва, че не би било оправдано, ако той защитава със сила такова право срещу посегателство на „Властта“, е противоречие. Наистина, онова, което повечето хора наричат „права“, е всъщност онова, което те възприемат като привилегии, дадени от „Властта“, за които те се надяват, че техните господари ще им позволят да ги ползват, но които те нямат намерение да защитават със сила, ако такива „права“ бъдат обявени за „незаконни“ от „Властта“. Например, да имаш неотменимо право да казваш онова, което мислиш (право на свобода на словото), означава, че също така имаш правото да използваш сила, каквато е необходима, включително и оръжие, за да се защитиш от агентите на „Властта“, които се опитват да ти затворят устата. Въпреки че този въпрос кара лоялните вярващи в „авторитета“ да се чувстват много неудобно, самото понятие 'човек, имаш неотменимо право да прави нещо', подразбира също и правото да убие всеки „служител на закона“, който се опитва да му попречи да го направи. Но всъщност няма почти нищо, което „Властта“ може да направи, било то цензура, нападение, отвличане, изтезание или дори убийство, което да накара обикновения етатист да пропагандира насилствена, „незаконна“ съпротива. (Читателят може да направи тест на силата на своята собствена лоялност към мита, наречен „авторитет“, като обмисли въпроса за това какво би трябвало да се случи, преди той самият да почувства, че има пълното право да убие „служител на закона“).

„Служителите на закона“ постоянно изострят противоречията до нивото на насилие, всеки път когато искат да арестуват някого или когато със сила проникват в нечий дом, или когато насилствено отнемат нечие имущество. И авторитарните служители тогава ще поддържат увеличаваща се степен на насилие, което прилагат, докато не постигнат своето. Резултатът е, че хората, въпреки че желаят да се включат в открита революция срещу цялата система, рано или късно се подчиняват на волята на управляващата класа, или биват убити. И въпреки че наемниците на държавата винаги използват сила или заплахата за използване на сила, за да подчинят и покорят обикновените хора, в момента, когато техните набелязани жертви отговорят на насилието с насилие, повечето от зрителите моментално идентифицират *жертвата* на агресия – този, който използва сила само, за да се *защити* срещу нападение – като „лошия“. Този очевиден двоен стандарт – идеята, че е правилно „авторитетът“ редовно да извършва брутални актове на агресия, но че е ужасно зло обикновените хора изобщо да отвърнат със сила, за да се защитят – показва колко драстично вярата в „авторитета“ може да изкриви човешкото възприятие на действителността.

Противно на очакванията обаче, когато мисли за други места и други времена, почти всеки приема и дори възхвалява използването на „незаконно“ насилие, включително въоръжено, срещу агентите на „Властта“. Малко хора все още биха настоявали, че евреите, които живеели в Германия през 1940-те би трябвало да продължат да се стараят да „работят в рамките на системата“ чрез гласуване и молби към Третия райх за справедливост. Вместо това, за онези, които „незаконно“ се криели, бягали или дори насилствено се съпротивлявали (както това станало във Варшавското гето), днес почти всички смятат, че те са

имали пълното право да направят това, въпреки че технически били „престъпници“, „нарушители на закона“ и дори „убийци на полицаи“. Но привържениците на авторитаризма в тяхното *собствено* време и в тяхната *собствена* страна, не само че продължават да заклеймяват всеки, който „незаконно“ се стреми да избегне или да се съпротивлява срещу потисничеството, но и злорадстват над страданието на такива хора, когато те биват наказвани от „Властта“. Да се наслаждаваш, например, когато наказват някой „данъчен измамник“, както много американци правят, е подобно на това един роб да изпитва удоволствие, когато бичуват друг роб, който се опитал да избяга.

В това може да има елемент на обикновена завист: чувство, че ако някой е жертва, не е справедливо друг да избяга това страдание. Това води дотам, че „данъкоплатците“ – т. е. онези, които насилствено са ограбени от управляващата класа – често изразяват възмущение от всеки, който е избегнал да бъде ограбен по подобен начин. Странно е, че жертвите на „законния“ грабеж често си въобразяват, че са добродетелни, защото са ограбвани, и гледат с презрение на онези, които по някаква причина не са били ограбени.